
Το χωριό Πετροχώ ρι {Αργιθέας-Καρδίτσας} και "η ιστορία του"

Το χωριό **Πετροχώ ρι** ανοίκει στον δήμο **Αργιθέας** νομού **Καρδίτσας**. Βρίσκεται σε υψόμετρο 1100μ. ο φυσικός πλούτος και το κάλλος του είναι εμφανή. Το σημερινό του όνομα το πήρε από τις πολλές πέτρες, τα λεγόμενα 'χαλιάδια' που υπάρχουν παντού στην περιοχή και τη χαρακτηρίζουν. Στην τελευταία απογραφή αριθμεί 83 κατοίκους.

Η ιστορία του **Πετροχωρίου** χάνεται στα βάθη των αιώνων. Μέχρι το 1954 ονομάζονταν **Σπυρέλο**

, όνομα που δεν ξέρουμε ακριβώς από πού προέρχεται και υπάρχουν πολλές διαδώσεις γύρω από αυτό, όπως μας τις μετέφερε η παράδοση. Μια από αυτές λέει πως οι πρώτοι κάτοικοι ήρθαν και εγκαταστάθηκαν στο σημερινό Σπυρέλο από μια τοποθεσία δυτικά του χωριού Μεσοβούνι, που λέγεται Παλιοσπυρέλο. Δε γνωρίζουμε όμως πολλά πράγματα για τον ερχομό του πρώτου κατοίκου στο χωριό. Καμιά πληροφορία δε διασώθηκε που να μας οδηγήσει σε συμπεράσματα. Μια άλλη πληροφορία μας λέει πως το όνομα Σπυρέλο δόθηκε γιατί μόνο σ' αυτό το χωριό έσπερναν πρώτοι από τα υπόλοιπα γύρω χωριά οι κάτοικοι τα δημητριακά, στάρι, καλαμπόκι, ρεβίθια κ.λ.π.

Το μόνο που πιστεύουμε, και γι' αυτό υπάρχουν αποδείξεις, είναι ότι το Σπυρέλο πριν από την επανάσταση του 1821 ήταν ένα μεγάλο χωριό αποτελούμενο από 400 οικογένειες περίπου. Απόδειξη γι' αυτό αποτελούν οι πολλές εκκλησίες που υπάρχουν σε διάφορα σημεία του χωριού καθώς και τα πολλά κτήρια χωμένα μέσα στα κτήματα καθώς και λαξευμένες πέτρες που προέρχονται από οικοδομές και είναι διάσπαρτες παντού. Η αρχαιολογική υπηρεσία σίγουρα, αν έκανε ανασκαφές, θα έφερνε στο φως πολλά ενδιαφέροντα ευρήματα.

Το Σπυρέλο είχε φτάσει σε μεγάλη ακμή κατά τα χρόνια 1710-1750. Κι αν αναρωτηθεί κανείς γιατί τόσοι άνθρωποι σε ένα τόσο κακοτράχαλο μέρος που λέγεται Άγραφα, η απάντηση είναι πως πολλοί το κάνανε αυτό, για να αποφύγουν το χαντζάρι του Τούρκου.

Η μεγάλη οικονομική άνθιση της περιοχής βασίστηκε σε δύο πόρους: ο ένας ήταν τα ταξίδια

που έκαναν οι δραστήριοι πατριώτες μας στις χώρες της Ευρώπης προς αναζήτηση εργασίας για το 'καζάντισμα' όπως έλεγαν, εννοώντας την προκοπή. Άλλος πόρος ζωής ήταν η υφαντουργία. Η παράδοση λέει πως, όπως και στα γύρω χωριά, έτσι και στο Σπυρέλο γίνονταν η εκμετάλλευση της σηρικής πλοκής. Όλα τα σπίτια έτρεφαν μεταξοσκώληκες και αυτό το μαρτυρούν οι λιγοστές μουριές που υπάρχουν ακόμα στο χωριό.

Εκτός από τα μεταξωτά δούλευαν και τα μάλλινα καθώς και τα βαμβακερά, τις περίφημες θρούμπες, το πανί του κάμπου, όπως τις έλεγαν.

Η παρακμή του Σπυρέλου και των άλλων χωριών της Αργιθέας άρχισε μετά το κάψιμο και την εκκένωση του χωριού από το Μουσταϊ Πασά της Σκόνδρας, κοινώς Σκόνδρα Πασά, και πολλοί από τους κατοίκους είχαν καταταγεί στα διάφορα κλεφταρματολικά σώματα του Γ. Καραϊσκάκη, του Μπουκουβάλα, του Καραούλη κ.λ.π.

Μετά την επανάσταση, στο Πετροχώρι αναφέρονται τρία ονόματα οικογενειών, που πιθανώς να κρατούσε η ρίζα τους από τις οικογένειες που εκτοπίστηκαν από τον Σκόνδρα Πασά. Μια από αυτές ήταν η οικογένεια του Μπουκουβάλα που μετονομάστηκε **Γρηγορίου**. Φαίνεται πως ήταν στενά συνδεδεμένη συγγενικά με τον αρματολό Μπουκουβάλα. Επέστρεψε στο Σπυρέλο από τα μέρη του Ξηρομέρου όπου και εγκαταστάθηκε μετά τον διωγμό των Τούρκων. Ύστερα ή και σχεδόν ταυτόχρονα βρέθηκαν άλλες δύο οικογένειες:

του

Θώδη

ή

Νασιώ κα

όπως λέγεται σήμερα, η προέλευση της οποίας είναι τα Βραγκιανά Αργιθέας και αυτό επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι και σήμερα στα Βραγκιανά υπάρχουν οικογένειες με το επίθετο Θώδη. Η άλλη είναι η οικογένεια

Χολέβα

που ήρθε στο Σπυρέλο από τα κέδρα Ευρυτανίας ή αλλιώς Χορίγκοβο (παλιά ονομασία). Αυτοί οι τρεις φέρανε στο Σπυρέλο και τις υπόλοιπες οικογένειες.

Το πολιτιστικό του απόθεμα πλούσιο. Η αγάπη όλων μας γι' αυτό δεδομένη.

Πηγή: Επιμορφωτικός Πολιτιστικός Σύλλογος Πετροχωρίου "το Σπυρέλο"